

בש"פ 5187/17 - עבד אל כרים עראר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5187/17

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
העורר: עבד אל כרים עראר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור) במ"ת - 17-05-19837 מיום 26.6.2017

תאריך הישיבה: ח' בתמוז התשע"ז (2.7.2017)

בשם העורר: עו"ד ווליד כבוב

בשם המשיבה: עו"ד עודד ציון

החלטה

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור), בגדרה הורה בית המשפט על מעצר העורר עד תום ההליכים.

1. ביום 10.5.2017 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירה של נשיאת והובלת נשק ועבירה של הפרעה

עמוד 1

לשוטר במהלך תפקידו. על-פי עובדות כתב האישום, ביום 2.5.2017 נשא העורר אקדח מסוג 9 מ"מ ומחסנית בעודו מתהלך ברחובות העיר ג'לג'וליה יחד עם אדם נוסף. בשלב מסוים הורו לו שוטרים לעצור, אך העורר לא שעה לקריאתם והשליך את הנשק שהיה באמתחתו אל עבר בית סמוך. משנתפס על-ידי השוטרים ניסה העורר להתנגד למעצרו.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. בדיון שהתקיים בבקשה ביום 24.5.2017 הסכים בא-כוח המשיב לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס למשיב, כמו גם עילת מעצר. בצד זאת, ביקש שייערך תסקיר מעצר בעניינו. בתום הדיון הורה בית המשפט המחוזי על עריכת תסקיר כאמור. בתסקיר שהוגש דווח כי העורר, יליד 1998, השלים 12 שנות לימוד ועתיד להתחיל לימודי חשבונאות במהלך שנת הלימודים הקרובה. עוד צוין, כי תלויים בעניינו של העורר מספר תיקי מב"ד, באחד מהם הוגש כתב אישום נגדו בגין עבירות רכוש ואלימות. שירות המבחן התרשם כי העורר בעל יכולות ושאילות לקידום עצמי, אך כי חלה התדרדרות מתמשכת במצבו וביכולתו להציב לעצמו גבולות במהלך השנתיים האחרונות. נוכח האמור הוערך כי רמת הסיכון הנשקפת מהעורר היא בינונית. לאחר שבחן שתי חלופות מעצר שהוצעו בעניינו של העורר, והתרשם לחיוב מן המפקחות, המליץ שירות המבחן "לשקול בחיוב" שחרורו של העורר ל"מעצר בית מלא" בבית סביו בחדרה בפיקוח אחותו ואמו, וכן להטיל עליו צו פיקוח למשך 6 חודשים על-מנת לסייע בבלימת ההתדרדרות בתפקודו.

3. בהחלטתו מיום 26.6.2017 הורה בית המשפט המחוזי על מעצר העורר עד תום ההליכים. צוין, כי בהתאם לפסיקת בית משפט זה, כשעסקין בעבירות בנשק הכלל הוא מעצר מאחורי סורג ובריח, ושחרור לחלופת מעצר מהווה חריג. נקבע, כי בעניינו לא מתקיימות נסיבות חריגות שיש בהן כדי להצדיק שחרור לחלופה ואף לא השמת העורר במעצר בפיקוח אלקטרוני. בהקשר זה הצביע בית המשפט המחוזי, בין היתר, על כך שהעורר ביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו בעיצומו של הליך פלילי שמתנהל נגדו בגין עבירות אלימות ורכוש. בית המשפט הבהיר כי הוא ייחס משקל בהחלטתו לגילו הצעיר של העורר, לתכניתו העתידית ולמיקומה הגיאוגרפי של החלופה המוצעת, אך מצא כי אין באלה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו.

לשלמות התמונה יצוין, כי החלטת בית המשפט המחוזי התקבלה מבלי שנבחנו המפקחות המוצעות בעניינו של העורר אשר התייצבו לדיון.

4. כלפי החלטה זו הוגש הערר דנא, בגדרו טוען העורר כי בית המשפט המחוזי לא נתן את המשקל הראוי להמלצת שירות המבחן, וכי היה עליו, למצער, להתרשם בעצמו מן המפקחות המוצעות שהתייצבו לדיון. נטען, כי קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה עילת המעצר היא בעוצמה כזו שאף חלופה לא תסכון בעניינו של העורר היא שגויה, בין היתר, בהתחשב בכך שעסקין בעבירות המצויות ברף הנמוך של עבירות הנשק. העורר הוסיף והדגיש כי הוא נעדר עבר פלילי, וכי במסגרת כתב האישום שהוגש נגדו בגין עבירות רכוש ואלימות הוטל על שותפו לביצוע העבירות צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה, וסביר כי ענישה דומה תינקט גם בעניינו. עוד צוין, בין היתר, כי העורר שוחרר עקב טעות הקלדה בהחלטתו של בית משפט השלום מיום 5.5.2017 (מ"י 2222-05-17), ולמרות זאת התייצב מיוזמתו במשטרה והפנה לטעות האמורה ובעקבות כך נעצר בשנית. נטען, כי יש בכך כדי ללמד שניתן ליתן אמון בעורר. נוכח האמור מבקש העורר להורות על שחרורו לחלופת המעצר עליה הומלץ בתסקיר, תוך הוספת תנאים מגבילים, "מחמירים ככל שהיו".

5. בדיון שנערך לפני ציין בא-כוח המשיבה כי כשעסקין בעבירות נשק, כמיוחס לעורר, שחרור לחלופת מעצר ייעשה

במקרים חריגים בלבד, וטען כי לא מתקיימות נסיבות חריגות כגון-דא במקרה דנא. עוד נטען, כי העורר ביצע לכאורה את העבירות שבמוקד ערר זה, בה בעת שהתנהל נגדו הליך פלילי אחר בגין עבירות רכוש ואליומות, באופן המלמד כי המסוכנות הנשקפת ממנו היא גבוהה. מכל מקום, המשיבה דיווחה כי העורר הודה במיוחס לו בגדרי כתב האישום האחר, ולעת הזו קבוע דיון לשמיעת הטענות לעונש. על כן נטען, כי יש לדחות את הערר.

6. לאחר העיון בהודעת הערר ושמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך בפני מצאתי כי דין הערר להידחות. כאמור, בעניינו של העורר אין מחלוקת לעניין קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו כמו גם עילת מעצר סטטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(ג)(2) לחוק המעצרים. אכן, גם בהינתן האמור, בית המשפט מחויב לשקול את האפשרות לשחרר נאשם לחלופת מעצר אם יש בה כדי להבטיח את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירות פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים; בש"פ 1084/12 בדרה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (9.2.2012)). ואולם, כידוע, בפסיקת בית משפט זה הוטעם לא אחת כי כאשר עסקין בעבירות בנשק, ככלל לא ניתן להפיג את המסוכנות הטמונה בהן לשלום הציבור באמצעות חלופת מעצר, "אלא בנסיבות חריגות בהן הציג הנאשם טעמים כבדי משקל המאפשרים זאת" (בש"פ 3099/12 מדינת ישראל נ' אבו כליב, פסקה 5 (19.4.2012); בש"פ 442/17 מדינת ישראל נ' מועלם, פסקה 27 (19.1.2017)). איני סבור כי המקרה שבפני בא בקהלם של מקרים חריגים אלו. אין לחדד, בא-כוח העורר הצביע על נסיבות מסוימות שתומכות בטענה כי יש לשקול שחרור העורר לחלופה, ובהן גילו הצעיר; מחויבותם של בני משפחתו לפיקוח עליו; והאופן בו התנהל העורר במסגרת הטעות שארעה בבית משפט השלום שהובילה תחילה לשחרורו. ואולם, איני סבור שדי באמור כדי להורות על שחרור לחלופת מעצר כהמלצת שירות המבחן, בהתחשב בכך שהעורר ביצע לכאורה את המעשים המיוחסים לו בעת שתלוי ועומד נגדו הליך פלילי אחר. נסיבה זו מלמדת על היעדר רתיעתו מאימת הדין כמו גם על מסוכנות הנשקפת ממנו אשר לא ניתנת לאיון על-ידי החלופה המוצעת. בהקשר לכך גם יצוין, כי בגדרי כתב האישום מושא דיונו יוחסה לעורר עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וכי בגדרי כתב האישום האחר שהוגש נגדו, בעובדותיו הודה העורר, יוחסה לו עבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. גם נתון זה מחזק את מסקנתי, נוכח היעדר המורא מרשויות החוק אשר מעורר קשיים ליתן בעורר אמן כי יעמוד בתנאים מגבילים שייקבעו לשחרורו. נוכח האמור, אף לא מצאתי כי מתקיימים בעניינו "טעמים מיוחדים" הנדרשים על-מנת להורות על מעצר העורר בפיקוח אלקטרוני (סעיף 22(ב)(1) לחוק המעצרים).

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשע"ז (3.7.2017).

ש ו פ ט